DE
GRAECORUM TITULIS HONORARIIS
CAPITA SELECTA.

DISSERTATIO INAUGURALIS PHILOLOGICA,

QUAM

AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINI

IN

ACADEMIA FRIDERICIANA HALENSI CUM VITEBERGENSI CONSOCIATA

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE CAPESSENDOS

TRADIDIT

GUNTHERUS GERLACH
MEGALOPOLITANUS.

HALIS SAXONUM
FORMIS DESCRIPSIT EHRHARDT KARRAS
MCMVIII.

De dissertatione probanda ad ordinem rettulit O. Kern.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Τοὺς ἑαυτοῦ γονέας ἐτίμησεν φιλοτεκνίας
τε καὶ μνήμης χάριν ὁ εὐχάριστος υἱός.

Εὐτυχῶς.

Caput primum.

Antequam ad summam quaestionem aggredimur, primum cum de hac re magnus haereat scrupulus, conveniat inter nos necesse est, quas inscriptiones lapidum honorariorum generi attribuamus.

Primum in inscriptionum honorariorum numero habenda sunt decreta honoraria, quorum usitatissima forma est: »*Ἔδοξεν τῇ βουλῇ· ὁ δεῖνα εἶπε· ἐπειδὴ ὁ δεῖνα καλὸς κἀγαθὸς ἐστί κτλ.· δεδόχθαι τῇ βουλῇ ἐπαινέσαι καὶ τιμῆσαι τὸν δεῖνα*«. De quibus cum nonnulli viri docti velut Dittmar (Leipz. Studien XIII 140 sq.) et Schmitthenner (De coronarum apud Athenienses honoribus, Brl. 1891) satis luculenter disceptaverint, hic agere nolo. Accedit quod in altero capite (cf. pag. 21) peculiarem formam decretorum, quae ad proxeniam attinent, breviter attingam. In hoc igitur opusculo tituli soli afferentur, quorum propria forma ita se habet »*ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα* (*ἐτίμησεν*) *ἀρετῆς ἕνεκα*«.

Quae forma cum multis sepulcralibus titulis simillima sit, de necessitudine, quae inter ambo genera intercedit, pauca dicam. Nemo dubitat, quin inscriptiones, in quibus verba velut *χαῖρε, μνήμης* sive *μνείας χάριν, ἥρωα, θεῖον, πρόμοιρον, τελευτήσαντα, μετηλλαχότα, βεβιωκότα* sive similia occurrunt, sepulcrales sint. Sed non semper tam facile agnoscuntur. Exempli gratia inscriptiones, in quibus vocabuli *βεβιωκότα* loco aoristus *βιώσαντα* sive *ζήσαντα* est, in sepulcralium numero non ducendae sunt; nam Fraenkelium ad Pergam. 178, qui *διὰ βίου* = „per vitam adhuc transactam" esse contendit, secutus *βιώσαντα* idem valere haud negem. Contra non parvam partem titulorum, qui honorarii a multis dicuntur, sepulcralium generi attribuere non dubito, etiamsi non multum a honorariis differre videantur. Dico eos, quos homines privati nulla alia de

causa nisi affinitate quadam ducti insculpendos curaverunt, praesertim cum saepe verba κατὰ διαθήκην sive ἐξ ἐντολῆς alia addita sint.

Quod modo de sepulcralibus titulis disceptavi, in privatos tantum cadit, cum aliter res se habere nemo neget, quotienscunque publicus magistratus defunctum honorat vel sepelit. Haud dubie inscriptiones sepulcrales sunt Caricae Bulletin de correspondance hellénique XI 310 n. 4: Ὁ δῆμος ἔθαψεν καὶ ἐτίμησεν Ἀσκληπιόδωρον Ἀριστοδήμου φυλῆς Ἡρακληίδος ἄνδρα γενόμενον καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ εὐεργέτην τῆς πατρίδος, Le Bas Waddington V 1584, 2: Ὁ δῆμος ἔθαψεν Φίλιννον — ἐζηκυῖαν σωφρόνως καὶ γεγενημένην ἐμ πᾶσιν ἀξίαν τῶν καλλίστων ἐπαίνων, Lydiae Bull. de corr. hell. XVIII 36 n. 6, Corpus inscriptionum Graecarum (C. I. G.) II 3101, 05, 12, 15, Revue des études grecques XIX (1906) 124, n. 52 I—III; Aeol. ib. XIV (1901) 296: Διονύσιος Ἀσκλάπωνος χαῖρε. Ὁ δᾶμος ὁ Πιταναίων cf. Lyd. C. I. G. II 3533, sed eaedem habendae sunt honorariae (cf. etiam Inscriptiones Graecae IX2 77, XII vii 447, Car. C. I. G. II 2724—26).

Ratio quoque votivorum titulorum simillima est duobus generibus, quae antea dixi, sed iidem a genere honorificorum segregandi sunt. Votivi quominus ei dicantur, qui aut a privato aut a civitate sive collegio quodam precationis vel gratiae causa deis cum rebus dedicatoriis offerantur, nemo repugnabit. Sed aliter res se habet, cum ἀνάθημα quoddam pro altero ponatur atque simul huius merita quasi ad rem probandam enarrentur. Qui tituli, cum saepe infra statuam vel imaginem honorati insculpti sint, in honorariorum numero ducendi sunt.

Priusquam ad propositum accedimus, fontes, e quibus materiam conquisivimus, enumerentur:

1. Corpus inscriptionum Graecarum. (C. I. G. I—IV.)
2. Inscriptiones Graecae consilio et auctoritate academiae litterarum regiae Borussicae editae. (I. G.)
3. Le Bas-Waddington, Voyage archéologique en Grèce et en Asie mineure. (Le B. W. V—VII.)
4. Inscriptiones Graecae ad res Romanas pertinentes auctoritate et impensis academiae inscriptionum et litterarum

humaniorum collectae et editae. Edendum curavit R. Cagnat auxiliante G. Lafaye. Paris I 1—4 (1901, 3, 4, 6) III 1906. (J. G. ad r. R. p.)

---

5. Benndorf, Forschungen in Ephesos, veröffentlicht vom österr. arch. Inst. Wien 1906, I. (Eph.)
6. Benndorf-Niemann, Reisen in Lykien und Karien. Wien 1889. (Benndf.)
7. Buresch, Aus Lydien (Leipzig 1898) cf. A. Koerte, inscr. Bureschianae (ind. lect. Gryph. O. 1902). (Lyd.)
8. Carapanos, Dodona et ses ruines. Paris 1878. (Dod.)
9. Cesnola, Cyprus. London 1877. (Cyp.)
10. Collitz-Bechtel, Sammlung der griech. Dialektinschriften. Göttingen 1884—1905. (G. D. I.)
11. Dittenberger, Sylloge inscriptionum Graecarum. Lipsiae. I2 1898, II2 1900. (Syll.)
12. Dittenberger, Orientis Graeci inscriptiones selectae. Lipsiae I 1903, II 1905. (Or. Gr.)
13. Dittenberger-Purgold, Inschriften von Olympia. Berlin 1896. (Ol.)
14. Fraenkel, Inschriften von Pergamon. Berlin 1890/95. (Perg.)
15. Heberdey-Wilhelm, Reisen in Kilikien. Wien 1896. (Cil.)
16. Herzog, Koische Forschungen. Leipzig 1899. (Hg.)
17. Frhr. Hiller v. Gaertringen, Inschriften von Priene. Berlin 1906. (Prien.)
18. E. Hoffmann, Sylloge epigrammatum Graecorum. Halis Saxonum 1893. (Hoffm.)
19. Hula-Szanto, Bericht über Reisen in Karien. (H. Sz.) (Sitz.-Bericht d. Kais. Wien. Ak. Phil. Hist. Kl. Bd. 132. 1894.)
20. Judeich, Inschriften von Hierapolis (Hier.). (Jahrbuch d. Kais. Dtsch. Arch. Inst. Suppl. IV p. 67 sq. Berlin 1898.)
21. Kaibel, Epigrammata Graeca ex lapidibus conlecta. Berolini 1878. (Kaib.)
22. Kalinka, Tituli Asiae minoris. Vol. I Lyciae. (Lyc.)
23. Kalinka, Antike Denkmäler in Bulgarien. (Bulg.) Wien 1906.
24. Kern, Inschriften von Magnesia am Maiandros. Berlin 1900. (Magn.)

25. Kontoleon, *Ἀνέκδοτοι Μικρασιαναὶ ἐπιγραφαί.* Athen 1890. (Kont.)
26. Graf Lanckoronski, Städte Pamphyliens und Pisidiens, unter Mitwirkung von G. Niemann und E. Petersen herausgegeben. Wien 1890. I. (L. N. P. St. Pamph.)
27. Latyschev, Inscriptiones antiquae orae septentrionalis Ponti Euxini Graecae et Latinae. Vol. I 1885, II 1890, IV 1901. Petropoli. (Lat.)
28. Lucas, Gerasa (Luc. I, II) in M. u. N. A. Pal. Ver. 1901.
29. Paton-Hicks, Inscriptions of Kos. Oxford 1891. (P. H.)
30. Papageorgios, Unedierte Inschriften von Mytilene. Leipzig 1900. (Pap.)
31. Pappakonstantinu, *Αἱ Τράλλεις.* Athen 1895. (Trall.)
32. Perrot, Mémoires d'archéologie, d'épigraphie et d'histoire. Paris 1875. (Perrot, Mém. d'arch.)
33. Petersen-Luschan, Reisen in Lykien, Milyas und Kibryatis. Wien 1884. (Pet.)
34. Preger, Inscriptiones Graecae metricae ex scriptoribus praeter anthologiam collectae. Lipsiae 1891. (Preg.)
35. Ross, Inscriptiones Graecae ineditae. Naupliae 1834. (Ross.)
36. Sarre, Reisen in Kleinasien. Berlin 1896. (Sarre.)

---

37. The annual of the British School at Athens. 1894 sq. (The ann.)
38. Archäologisch-epigraphische Mitteilungen aus Österreich. 1877 sq. (Arch. ep. M.), ex anno 1898 Jahreshefte des österr. arch. Instituts. (Jh. ö. a. Inst.)
39. Bulletin de correspondance hellénique, Athen u. Paris 1877 sq. (B. C. H.)
40. *Δελτίον ἀρχαιλογικόν, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς γενικῆς ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων.* Athen 1888 sq. (*Δελτ.*)
41. *Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική, ἐκδιδομένη ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας, Περίοδος τρίτη.* Athen 1883 sq. (*Ἐφ. ἀρχ.*)
42. Jahrbuch des Kaiserl. Deutschen archäologischen Instituts. Berlin 1886 sq. (Jb.)
43. The Journal of Hellenic Studies. 1880 sq. (J. H. St.)

44. Mitteilungen des deutschen archäologischen Instituts in Athen. 1876 sq. (Ath. M.)
45. *Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγελικῆς σχολῆς.* (*Μουσ.*)
46. Revue archéologique. (Rev. arch.)
47. Revue des études grecques. Paris 1888 sq. (Rev. ét. gr.)
48. Sitzungsberichte der Königl. Preufsischen Akademie der Wissenschaften. (Sitzgsb. Brl.)

Cum non eorum, qui legunt, minoris intersit, qua via et ratione ad hanc materiem disponendam usus sim, titulos congestos terrarum ordine a me enumeratos esse moneo, cum, quod ad Graecos attinet, summatim ordinem ab academia Berolinensi in „Inscriptionibus Graecis“ adhibitum exceptis insularum titulis secutus sim. Thasii autem una cum Thraciis et Macedonicis iuncti sunt, cum inter harum et illarum regionum formulas permagna sit similitudo. Delus perinde atque in „Inscriptionibus Graecis“ a me solute tractata est, cum forma titulis votivis simillima ab ceteris insulis Cypro excepta valde differat meliusque cum aliis locis sacris ut Delphis, Dodona praeter Cyprum sit conferenda. Contra sermonem comparans et orientis et occidentis regionis insulas seiunxi, cum insularum, quae haud scio an quondam Atticam et Euboidem oram quasi continuaverint, tituli sermoni continentis Graeciae simillimi sint, in titulis autem ad orientem vergentium sermo Asiaticarum regionum proprius evidenter patefiat. Cretenses titulos honorarios, cum rursus illorum similitudinem praebeant, cum insulis orientis coniunxi, ut hic ordo efficiatur: [1])

Attica (Att. *u.* I. G. suppl. p. 191 n. 561. m. V. a. *pr.* I. G. III 637—39, 776. V. p.).
Sparta et Laconia (Sp. *u.* c. Chr. n., *pr.* Ath. M. I 156. v. IV. p.).
Argolis (Arg. *u.* I. G. IV 1418. IV. a. *pr.* I. G. IV 674 s. 787. IV. p.).
Peloponnesi regio inter septentriones et occasum solis spectans (Arc. *u.* *ἐφ. ἀρχ.* 95, 263. m. III. a. *pr.* B. C. H. XVII 10. IV. p.).
Olympia (Ol. *u.* n. 294. IV. a. *pr.* v. III. p.).
Megaris, Boeotia (Meg. *u.* *ἐφ. ἀρχ.* 85, 102 n. 3. c. 300 a. *pr.* I. G. VII 93. V. p.).

Phocis, Locris, Aetolia, Acarnania (PHOC. etc. *u.* Syll. 913. III. a. *pr.* B. C. H. I p. 294 n. 89. v. III. p.).

Thessalia (THESS. *u.* I. G. IX2 37. m. II. a. *pr.* ib. 222 s. 609. III. p.).

Delphi (DELPH. *u.* Syll. 926. c. 200 a. *pr.* B. C. H. XVIII 99. III. p.).

Delus (DEL. *u.* Or. Gr. 68. init. III. a. *pr.* III. p.).

Insulae maris Aegaei (INS. *u.* I. G. XII III 211. 300 a. *pr.* XII v 1 269. IV. p.).

Pontus Euxinus (PONT. EUX. *u.* Lat. I 105/6. III. a. *pr.* II 358. v. III. p.).

Thracia, Macedonia, Thasus, Epirus (or. sept. Aeg. sive specialia regionum nomina. *u.* Arch. ep. M. XII 189. I. p. *pr.* ib. VIII 217. 300 p.)

Bithynia (BITH. *u.* p. Chr. *pr.* B. C. H. XXV 10. c. 300 p.).

Galatia, Pontus (GAL. *u.* p. Chr. *pr.* J. H. St. XX 152. v. III. p.).

Mysia (MYS. *u.* Or. Gr. 445. I. a. *pr.* Sitzgsb. Brl. 1888, 887.).

Pergamum (PERG. *u.* n. 129/30. III. a. *pr.* Ath. M. XXIV 229 n. 66. 300 p.).

Lydia (LYD. *u.* Le B. W. V 136 d. II. a. *pr.* C. I. G. II 3449. init. IV. p.).

Magnesia ad Maeandrum. (MAGN. *u.* n. 124 c. 100 a. *pr.* n. 202. c. 400 p.).

Tralles, Nysa (TRALL. *u.* n. 38. I. a. *pr.* n. 19. v. IV. p.).

Caria (CAR. *u.* Or. Gr. 35. III. a. *pr.* *Μουσ.* 84/85 p. 61. v. IV. p.).

Lycia (LYC. *u.* Pet. p. 37, 67. I. a. *pr.* ib. 62, 121 a. c. 300 p.).

Pisidia, Isauria, Pamphylia. (PIS. etc. *u.* Le B. W. V 1212. I. p. *pr.* J. H. St. VIII 230. c. 300 p.).

Cilicia (CIL. *u.* n. 14/15. III. a. *pr.* B. C. H. VII 451. 245 p.).

Cyprus (CYP. *u.* II. a., plurimi ante Chr. n.).

Phrygia (PHR. *u.* p. Chr., *pr.* Ath. M. XXV 426 n. 43. c. 300 p.).

Sicilia, Italia, Gallia, Hispania (OCCID. *u.* Syll. 218. III. a. *pr.* I. G. XIV 1078 a. IV. p.).

Syria, Arabia, Libya, Africa (SYR. etc. *u.* Or. Gr. n. 20. c. 300 a. *pr.* C. I. G. IV 8606. IV. p.).

Quinti ante Christum natum saeculi unus exstat titulus a privato homine dedicatus: I. G. I suppl. p. 191 n. 561 *Λυσίθεος Μικίωνα φιλ(εῖ)ν φησι μάλισστα τῶν ἐν τῇ πόλει·*

ἀνδρεῖος γάρ ἐστι. Qui iam titulorum honorificorum elementa praebet, tametsi haec nondum in posterioris temporis propriam formam, quae his fere verbis »*Ἀνσίθεος (ἀνέθηκεν) Μικίωνα ἀνδρείας ἕνεκα*« scripta esset, coartata sunt.

Quarti saeculi titulos honorarios ipsos non habemus, sed inscriptiones eis similes saepe inveniuntur, quae, qua ratione tituli honorarii e votivis enati sint, nos perspicue docent. Sunt enim votivi a magistratibus quibusdam in annum constitutis compositi, qui Theseo (I. G. II 1180) sive Mercurio Enagonio (1181) *ἀνάθημα* quoddam dedicant, in quibus res omnium gravissima est, quod honos eis ipsis a magistratu allatus in basi sive tabula refertur. Ad quod utrumque, ut et meritum honore afficiant et deis dedicentur, praecipue spectare videntur ea *ἀναθήματα*, quae saepe in catalogorum numero inveniuntur. Antiquissimum exemplum huius generis est I. G. II 1194 (c. 380 a.): *Στρατηγὸς ἐπὶ τὴν χώραν τὴν Παραλίαν Θούκριτος Ἀλκιμάχου Μυῤῥινούσιος στεφανωθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου ἀνέθηκεν*, cui similis, quia ad honorem causamque attinet, n. 1180 est. E medio quarto saeculo causa honorandi adicitur hae forma, quam postea in quoque fere titulo honorario videmus, ut I. G. II 1174 (351/0 a.): *Δήμου συλλογῆς [ἀ]ν[έθηκ]αν οἱ ἐπὶ Θεέλλου ἄρχ[ον]τος στεφανωθέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου δικαιοσύνης ἕνε[κα]*, 871 b: [*Πανδι*]-*ο*[*νίδος πρυτάνεις ἀνέθεσαν οἱ ἐπὶ . . . ἄρχο*]*ντος* [*στεφανωθέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου*] *ἀ*[*ρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης*] (cf. 1156. 57. 80. 83. 91). Ne opinio falsa proficiscatur, hi tituli sunt votivi; sed eosdem praenuntias quasi honorificorum, quibus quis honorem sibi allatam ipse indicat, appelles. Certe utique patet, quemquam munere functum praecipue ob virtutem et iustitiam (*ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης*) quamquam honoratur a magistratu, ipsum honorem *διὰ ἀναθήματος* in publicum proponere, quae ratio comparanda est cum victorum, cum hi praemium, in quo victoria eorum referebatur, acciperent in templo sive alio loco sacro ponendum (cf. Reisch, Griech. Weihgeschenke p. 35 sqq.). Proximus quoque titulus, qui idem quarti saeculi est, nondum a magistratu, sed a societate positus est: (I. G. II 1219 b) [*Οἱ σ*]*τρατιῶται ἐστεφάνωσ*[*αν*] *τὸν στρατηγὸν καὶ τὸν περιπόλαρχο*[*ν*] *ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνη*[*ς*] *τῆς εἰς τοὺς στρατιώτας*, in quo primum in Attica formam postea titulorum honorificorum propriam videmus.

A magistratu quodam titulum quarto saeculo in Attica compositus non exstare videtur, nisi forte I. G. II 1155 *ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου Σάμιππον Μολόσσου Ἠλεῖον* primus nominandus est, sed praesertim cum neque verbum *ἀνέθηκεν* neu aliud neque causa quaedam addita sit, illum caput decreti esse putes non minus quam alios, quos in decretis I. G. II n. 470. 550. IV 1. 2. Magn. 89. 101. 93. Perg. 167 saep. videmus. Certo publicus non ante vergentem tertium s. a. Chr. invenitur, ut I. G. II 1166. 68. 69, cum haud sciam an n. 1165 et fragmentum Syll. n. 776 capita decretorum, I. G. II 1158 catalogus qui dicitur sint, qui tamen formae tituli honorarii propriae similior est quam ceteri. Quae propria forma sincera *Ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα* (*ἀνέθηκεν* s. *ἐτίμησεν*) *ἀρετῆς ἕνεκα* per alterum et primum s. a. Chr. manet, quoad aetate imperatorum novae adiciantur formulae.

Caput alterum.

De verbis honorandi.

Medius ut ita dicam cardo, quo titulus honorarius maxime versatur, verbum honorandi est, quod a subiecto honorantis regitur et ad quod nomina honorati, saepissime accusativo casu notata, pertinent. Quod verbum modo positum modo omissum est,[2]) neque hac ex re concludere possumus, cui tempori titulus tribuendus sit. Sed certum quidem est primo aut verbum *ἀνατιθέναι* (*τινί*) aut hoc verbo omnino omisso solum fuisse nomen dei, cui honoratus quasi dedicabatur, cum verbum ipsum *τιμᾶν, ἀνιστάναι* etc. posteriore tempore usui fuerint, id quod ex eis, quae hic composui, facile intelligi potest:[3])

ἀνατιθέναι θεῷ τινί: Att. (I. p.) *ἐφ. ἀρχ* 87. 111. I. G. III 840. 911 *Δήμητρι καὶ Κόρῃ*, II 1409 *Διονύσῳ*, III 726. 828. Sp. numquam. Arg. I. G. IV 1142 *Ἀσκληπιῶι*; Ol. 294 (IV. a.) 308, 17. 400 *Διὶ Ὀλυμπίῳ*. Meg. I. G. VII 3422 (I. p.), Thess. numquam. occ. ins. numquam. or. ins. Or. Gr. 417 (I. p.) *Ἀπόλλωνι*. Pont. Eux. et Thrac., Maced. numquam. Bith., Gal., Pont., Mys. (Perg.), Lyd. (Magn., Trall. etc., Prien.) numquam. Car. B. C. H. XIII 38 n. 5 *Ἀρτέμιδι Κινδυάδι*. Lyc., Pis. etc., Cil., Cyp., Phr., Occ., Syr. etc., numquam.

θεοῖς, cui nullum verbum est appositum: Att. (I. a.—II. p.) Or. Gr. 371—74, I. G. III 568, I. G. II 1171 *Ἀθηνᾷ Πολιάδι καὶ θεοῖς πᾶσι*; *ἐφ. ἀρχ.* 85, 145. 148 *τοῖν θεοῖν*; I. G. III 811 *τῇ Νεμέσει*; 702. 910 *Δήμητρι καὶ Κόρῃ*; 836 e *Ἀσκληπίῳ καὶ Ὑγείᾳ*. Sp. numquam. Arg. I. G. IV 1135. 48. Elis, Ach., Arc. Or. Gr. 252, Ol. (III. a.—II. p.) saepissime *Διὶ Ὀλυμπίῳ*, semel n. 328 *θεοῖς.*[1]) Meg. saepius III. a. —I. p. *θεοῖς*; *ἐφ. ἀρχ.* 85, 102. 155; 86, 66. I. G. VII 305. 34.

83. 425 *Ἀμφιαράῳ*; 1836 et 37 *Μούσαις*. Thess. I. G. IX 2 59 *θεοῖς* (I. a.); 589 *Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ὥρωι, Ἀνούβιδι* (II. a.). Phoc. etc. I. G. IX 1 143. 283. 727. 28. 33 *θεοῖς*; 285. 722 *Ἑρμᾷ καὶ Ἡρακλεῖ* (I. a./p.). Delph. C. I. G. I 1716/17 (I. a.) *Ἀπόλλωνι Πυθίῳ*. Del. plurime *Ἀρτέμιδι, Λητοῖ, Ἀπόλλωνι* (II. a. I. a.); saepissime *Ἀπόλλωνι Δηλίωι*; Mich. Rec. 1159 (II. a.) *Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι, Ἁρπο[χράτει]*; Or. Gr. 171 *Διὶ Κυνθίωι καὶ Ἀθηνᾷ Κυνθίᾳ*; Syll. 224 *θεοῖς πᾶσι*; Or. Gr. 258. 353, B. C. H. II 398 n. 4, XVI 153 n. 5 *θεοῖς*. ins. saepius II. a.—II. p. *θεοῖς*; Syll. 313 *Ἀπόλλωνι*; I. G. XII v 1 271 *Ἀπόλλωνι, Ἀρτέμιδι, Λητοῖ*; XII v 1 290 *Ἑρμ[ῆι] καὶ Ἡρα[κλεῖ]*; XIII III 270 *Ἀπόλλωνι, Πυθίωι Ἀρτέμιδι Σωτεί[ραι]*, 514. 19 *Ἀπόλλωνι Καρνείωι*; B. C. H. V 486 n. 9 *Ἥρηι*; Hg. 223 **εἰκόνι Ἀρτάμιδος**. Pont. Eux. et Thrac., Mac. Lat. I 105 (III. a.) *Διὶ Βασιλεῖ*; II 35 *θεοῖς πᾶσι*; I 108, Arch. ep. M. XII 189 n. 6 (I. p.) *θεοῖς*. Bith., Gal., Lyd. (Magn., Trall., Prien.) numquam. Mys. Le B. W. V 1743 b (I. a.) *Ἀθη[νᾷ Ἰλιάδι]*; Perg. 64 *Ἀθηνᾶι Νικηφόρωι*; 221/2 (II. a.) *Διονύσωι Καθηγεμόνι*. Car. Or. Gr. 79, Ath. M. V 335 n. 4, C. I. G. II 2654 *θεοῖς*; Or. Gr. 35 *Ἀρτέμιδι Πυθείῃ*; Le B. W. V 1572 (III.—I. a.) *Ἀπόλλωνι Καρνείωι*. Lyc. J. H. St. X 55 *θεοῖς*. Pisid., Cil. numquam. Cyp. Or. Gr. 164—66. 72. 585 saepius (II. a.—I. p.) *Ἀφροδίτηι Παφίαι*; J. H. St. IX 225 n. 1 et 249 n. 101 mire *Ἀφροδίτης*. Phr. numquam. Occid. I. G. XIV 745 (I. a.). 360. 614 *θεοῖς*; 354. 55. 59. 613 *θεοῖς πᾶσι*; Syll. 218 *Διὶ Ἑλλανίωι*. Syr. etc. numquam.

ἀνατιθέναι 1) solum. cum non dei nomen appositum sit (III. a.—III. p.): Att. saepius. Sp. C. I. G. I 1307. Arg. saepius. Ol. 303. Meg. I. G. VII 101. 05. 09. 3490. B. C. H. IV 67. Thess., Phoc. etc., Delph. numquam. Del. Or. Gr. 22. 25. 239. Syll. 223. B. C. H. III 368 n. 8. C. I. G. II 2285 b. ins. Or. Gr. 297, P. H. 115. Pont. Eux., Thrac., Mac., Gal. numquam. Bith. Le B. W. V 1183. Mys. (Perg.) numquam. Lyd. Le B. W. V 136 d, Inscr. Bur. 29, C. I. G. II 3132. 3429. 88. Magn. 135. 68. 71. 73—75. 84. Trall., Prien. numquam. Car. Le B. W. V 525. Lyc., Pis., Cyp. numquam. Cil. *Μουσ.* 84/85 p. 73. Phr., Occ., Syr. etc. numquam.

ἀνιστάναι: Att. (fin. II. p.) I. G. III 708. 43 (metr.), 45. 1062, *Δελτ*. Jun. 88, p. 112 n. 5. *ἐφ. ἀρχ*. 94, 210 n. 35. I. G. III 635. 836 c. 39. Sp. (II. p.) C. I. G. I 1318. 95. Arg. (II. p.) I. G. IV 674. 716 saep. Ol. (II. p.) 459. 77. 84. Meg., Boeot. B. C. H. XXII 246. Thess., Phoc., Delph., Del. numquam. ins. I. G. XII iii 532 (fin. I. p.), 26. 27. 29,[6]) XII iii s 1396, XII v1 292. B. C. H. I 81 n. 1. C. I. G. II 2593—97 (III. p.). Pont. Eux. (II. p.) Lat. I 110, II 33, 426. C. I. G. II 2109 c; *ἀνέστησα* Lat. II 34. 357. 99. Thrac., Mac. (II. p.) B. C. H. VI 181 n. 3. Arch. ep. M. VIII 217 n. 44—47, X 243 n. 10/11, XV 211 n. 86, XVII 92 n. 21. Bith. (II. p.) B. C. H. XVII 638. XXV 16. Ath. M. XXX 324. Le B. W. V 1111. 12. Gal. (II. p.) B. C. H. VII 17 n. 4, 19 n. 6. C. I. G. III 4014. 28. 32. Mys. Sitzgsb. Brl. 88. 887; *ἀνέστησα* C. I. G. II 3620. Lyd. (III. p.) n. 54. B. C. H. XIX 555. C. I. G. II 3193. Magn. 136. 197. Car. (III. p.) C. I. G. II 2760. Lyc.[7]) J. H. St. X 80 n. 32 et p. 71 *διαπαριστάναι*. Pis., Cil., Cyp., Phr. numquam. Occid. (II. p.) I. G. XIV 1063. 1091. Syr. etc. (III. p.) Le B. W. VI 2596.[6]) 99.

ἱστάναι: imprimis in metricis titulis cf. cap. VI. Att. (II. p.) I. G. III 737. 54. 637—39. 946, *ἐφ. ἀρχ*. 83. 142 n. 15. Arg. (II. p.) I. G. IV 583. 786. 1603. 04. 08. Meg., Boiot. I. G. VII 94. 96. 2520 (II. p.), 1855. ins. I. G. XII iii 211. Thrac. B. C. H. V 130 n. 2. Mys. C. I. G. II 3672. Lyd. p. 164, B. C. H. I 84 n. 14. Isaur. Rev. arch. IV. S. IX (1907) p. 364.[6]) Syr. etc. C. I. G. IV 8606.

καθιεροῦν: (I. p., Perg. I. a.) orient. ins. P. H. 344. 93. 410. 413. 14. I. G. XII i 39. Lat. Pont. Eux. II 32. 358. Perg. 383. 84. Lyd. B. C. H. IX 397, Le B. W. V 144. 47, b. C. I. G. II 2965. Magn. 157 b. Prien. 225. 27. Trall. 8. 134. C. I. G. II 2942 d. Car. B. C. H. XI 306, *Μουσ*. 84/85 p. 61. Phr. B. C. H. VIII 245 n. 9, XVII 313 n. 7. C. I. G. III 3958. 3959.

ἀνιστάναι καὶ καθιεροῦν: Car. C. I. G. II 2760. B. C. H. V 192 n. 14. L. N. P. Städt. Pamph. 167 n. 36.

ἀφιεροῦν: Car. Rev. ét. gr. 1906 p. 111 n. 31.

ἱδρύειν: Lyd. (III. p.) C. I. G. II 3485. 3504. Rev. ét. gr. 1906 p. 110. 30; *ἱδρύεσθαι* Ol. 457 (II. p.).

Saepe omnique tempore omnino nullum verbum additur: ATT., SP., ARG., OL., MEG., THESS., PHOC., DELPH., DEL., INS., PONT. EUX., THRAC., MAC., BITH., GAL., MYS. (PERG.), LYD. (MAGN., TRALL., PRIEN.), CAR., LYC., PIS., CIL., CYP., PHR., OCC., SYR. etc.

τιμᾶν, quod verbum ipsum honorandi est, aliquanto postea quam verba *ἀνατιθέναι* et *ἀνιστάναι* invenitur. Primum II. s. a Chr. n. exeunte invenimus in titulis insularum atque Cariae, I. a. Chr. aliis quoque, cum posteriore tempore crebrius occurrat.

ATT. (fin. I. a.) Or. Gr. 377. I. G. III 625. SP., ARG.,[8]) OL.,[8]) MEG., THESS., PHOC., DELPH., DEL. numquam. INS. saepius. PONT. EUX. numquam. THRAC., MAC. C. I. G. II 2024. Arch. ep. M. VIII 20 n. 60 (II. p.) cf. XII 189 n. 6 (I. p.). BITH. B. C. H. XXII 492, XXIV 383. 415 (III. p.), XXV 325. Le B. W. V 1143. 75. GAL. (I. p.) Or. Gr. 529. 537. 40. Arch. ep. M. IX 117 n. 72, 129 n. 97. C. I. G. III 4010. MYS. Or. Gr. 438 (I. a.). J. H. St. XVII 290 n. 67. B. C. H. IV 377 n. 5, 380 n. 7, XVII 540 n. 17 II. PERG. (I. a.) 454. 55 saepissime. LYD. Le B. W. V 142a, inscr. Bur. 25 (I. a.) saep. MAGN. 132b. 39 (I. a.). 131. 51. 60. 62. 64—66 (I. p.). 178. [79]. 88. 91 (II. p.). 200. PRIEN. 235 (I. p.). 46. TRALL. 38. 39 (I. a.). 18 (I. p.) saep. CAR. Syll. 741. Mich. Rec. 1305 (II. a.) saep. LYC.[9]) Reis. p. 37. 67 (I. a.) saep. PIS. Le B. W. V 1212 (I. p.) saep. CIL. (III. p.) 248. 64. 65. B. C. H. VII 451 saep. CYP. numquam. PHR. Le B. W. V 984/5. Or. Gr. 482. Sarre n. 6 (I. p.) saep. OCCID. numquam. SYR. etc. Or. Gr. 709 (II. p.), Le B. W. V 2366.

στεφανοῦν, quod verbum non semper »coronam imponere«, ut praecipue in titulis sepulcralibus, interpretari debemus, sed quod ad vim verbi *τιμᾶν* quasi evanuit, ut ex titulis I. G. IV 1418 *στ. εἰκόνι καὶ πολιτείαι*, IX 1 539 *στ. εἰκόνι*[10]) *καὶ πίστει καὶ φιλίᾳ*, CAR. B. C. H. V 183 *στ. χρυσέωι στεφάνωι καὶ ἀγάλματι μαρμαρίνωι* (cf. etiam WILHELM, Fouilles d'Épidaure 267 et id, quod BLASS ad Dem. *περὶ στεφάνου* § 113 [REHDANTZ-BLASS, Dem.' ausgewählte Reden II, Lpz. 90] adnotat) liquido intelligitur: ATT. I. G. II 1158. 1219b. ARG. IV 1418. OL. 465 (*στεφανώσασα*).

Phoc. I. G. IX 1 539. Ins. I. G. XII i 93. XII iii 101. 212. 1113, V 1 321. C. I. G. II 2221 c. 45. G. D. I. III 3498. Bith. C. I. G. II 3727.

Addo titulos, quibus duo verba coniuncta sunt:

ἐπαινεῖν καὶ στεφανοῦν: I. G. XII iii 6.

τιμᾶν καὶ στεφανοῦν: I. G. XII i 156, XII iii 1114, XII v 1 276. 277. B. C. H. II 599 n. 5, V 183 n. 5.

ἀνατιθέναι στεφανώσαντας: I. G. II 964 b.

τιμᾶν καὶ ἀνατιθέναι: Lyd. Or. Gr. 524. B. C. H. X 412 n. 16. C. I. G. II 3495. Car. B. C. H. X 307 n. 2 cf. XIII 38 n. 5. J. H. St. XVII 408 n. 10 *τειμήσας ἀνέθηκεν*. I. G. III 726.

τιμᾶν καὶ καθιεροῦν: Reis. Lyc. p. 189 n. 249.

τιμῶντα ἀνιδρύειν: Lyd. C. I. G. II 3504. Car. Rev. ét. gr. 1906 p. 213 n. 97. Cyp. C. I. G. II 2627.

ἀνιστάναι μαρτυροῦντα: Lyd. C. I. G. II 3493.

μαρτυρεῖν: Sitzgsb. Brl. 1888, II p. 876 n. 27 (Amastris).

εὐχαριστοῦν: Thrac. I. G. ad r. R. p. I 721. 28. Bith. ib. III n. 2.

κοσμήσασα ἀνδριάντι in „titulo maxime barbaro" 11) Car. C. I. G. II 2804; *τῇδ' εἰκόνι μαρμάρωι* Rev. ét. Gr. 1906 p. 143 n. 75.

κοσμεῖν: Gal. I. G. ad r. R. p. III 269.

κυδαίνειν: Magn. 202 (tit. metr. III. p.), *γεραίρειν* in tit. metr., I. G. IV 1475, Trall. C. I. G. II 2936 (III. p.).

ἀπαγλαΐζειν: I. G. XII v 1 292 (metr. cf. etiam I. G. III 726, ἐφ. ἀρχ. 83, 141 n. 15), *ἀφηρωΐζειν* praecipue in Theraeorum titulis sepulcralibus.

Utiles cognitu sunt etiam tituli Sp. C. I. G. I 1318; Lyd. Le B. W. V 108, Sitzgsb. Brl. 1888, II 876 n. 27 (cf. m. adn. 3); Lat. Pont. Eux. II 358 *εὐξάμενος καθιέρω[σεν]*; I. G. XII v 1 328 *ἐπὶ μέρους παραμυθησομένη τὸν ἄνδρα*. Quibus verbis coniunctis haud secus atque in verbis *ἀμείβομαι* [Att. ἐφ. ἀρχ. 94, 210 n. 35; Lyd. B. C. H. XIX 555 (III. p.); Benndf. Lyc. 70 n. 46 (III. p.); Car. Rev. ét. Gr. 1906 p. 143 n. 75; B. C. H.

XXIV 339 (III. p.); Magn. 202 (III. p.); Pamph. B. C. H. VII 265 n. 7 (III. p.); Occ. I. G. XIV 1078 a (III. p.)]*ἀνταμείβομαι* Mys. J. H. St. XVII 268 (III. p.), *ἀντιδιδόντες* I. G. III 826, *ἀνταποδοῦσα* I. G. XII III 212 (metr. t.) causa quaedam honorandi continetur.

Priusquam autem ad causas honorandi commemorandas aggredimur, de duabus aliis rebus, quae ad verba honorandi pertinent, disseramus. Sunt enim tituli honorarii, in quibus

qua quis honoratur re

adicitur. Qua ex adiectione, quae non ubique constanter composita invenitur, — velut numquam Delph., Del., in Lac., Thess., Cil., Cyp., Syr. etc., Occ., saepissime autem in insulis, Car., Lyd., Lyc., — cum non necessario ad titulum honorarium referenda sit, intelligi posse puto, quo modo circiter ex II. s. a. Chr. n. decreta honoraria ad titulos valuerint; sed ad tempus noscendum ansa non datur. Additamenta haec sunt:

ἀγάλματι: Lat. Pont. Eux. I 110, Arch. ep. M. IX 129.

τῷ τῆς Ὁμονοίας ἀγάλματι: Gal. I. G. ad r. R. p. III 302.

ἀνδριάντι: Lat Pont. Eux. II 399. Car. C. I. G. II 2804. Pis. Le B. W. V 1195.

τῷ τῆς Ἀρετῆς ἀνδριάντι: Gal. I. G. ad r. R. p. III 318.

ἐν ἀνδριάντι μαρμαρίνῳ: I. G. XII v 1 292.

ἀνδριάντων ἀναστάσεσιν: Lyd. B. C. H. XI 464. Car. Le B. W. V 1603. Pis. B. C. H. X 222 n. 4. Lyc. ib. 223/4 n. 5/6.

τῇ ἀναστάσει τοῦ ἀνδριάντος: I. G. XII VII 271, P. H. 108.

τῆι τῶν ἀνδριάντων κατὰ φυλὴν ἀναθέσει: Gal. Or. Gr. 529.

[*κατ' ἀνδριάν*]*τος ἀνάστασιν καὶ ταῖς λοιπαῖς τειμαῖς*: P. H. 392.

ἀνδριάντος ἀναστάσει καὶ ταῖς λοιπαῖς τειμαῖς: P. H. 394.

ἀνδριάντα[12]: Lyc. Amér. journ. of arch. IV p. 18.

εἰκόνι: I. G. IV 1475, *εἰκόνα*[12]) III 726, IV 1608, [VII 2520], Lat. II 426.

εἰκόνι γραπτῇ: I. G. VII 94, XII v 1 328, Magn. 202.

εἰκόνι χαλκείῃ: I. G. III 639, XII III 1114, P. H. 132. Mys. Syll. 291. Car. B. C. H. XXIV 339.

εἰκόνι χαλκελάτῳ: Phr.. Ath. M. XIX 308.

εἰκόσι καὶ ἀνδριᾶσι: Thrac. Arch. ep. M. XIV 28 n. 57.
εἰκόνι χαλκέαι καὶ στεφάνωι χρυσέωι: I. G. XII III 1097, G. D. I. III 3498.
εἰκόνι χαλκέᾳ καὶ στεφάνῳ διηνεκεῖ: I. G. XII III 217.
εἰκόνι μα[ρμαρίνηι καὶ προεδρίαι ἐ]ν τοῖς ἀγῶσιν: I. G. XII v 1 273.
εἰκόνι καὶ πίστει καὶ φιλίᾳ: Phoc. I. G. IX 1 539.
εἰκόνι καὶ πολιτείαι: I. G. IV 1418.
ἀνάκεινται δὲ ἐν τῷ [ἱ]ερῷ δύο εἰκόνες Κλ. Π., ἀργύρεος κα[ὶ χ]ρύσ[εος]: Lyd. C. I. G. II 3201.

ἐπαίνωι, χρυσέωι στεφάνωι: I. G. XII I 43. 89.
ἐπαίνωι, χρυσέωι στεφάνωι καὶ εἰκόνι χαλκ.: I. G. XII III 102, Reis. Lyc. 37, 67.
ἐπ., χρ. στ., προεδρ[ίαι] ἐν τοῖς ἀγῶσιν, εἰκ. χ.: I. G. XII III 213.
ἐπ., [χρυσέ]ωι στεφά[ν]ωι τῶι μεγίστωι [ἐκ τοῦ] νόμου: I. G. XII III 215.
[ἐπαίνωι, εἰκόνι χαλ]κέαι καὶ ἀγ[άλματι ἡρωικῷ s. *ἡραρκᾷ* (?) *καὶ] χρυσέοις στ. [τοῖς μεγί]στοις ἐκ το[ῦ νόμου]*: I. G. XII III 219.
ἐπ., χρ. στ., εἰκόνι χρυσῇ, προεδρίαι ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν: Car. B. C. H. XIV 626 n. 28. *ἐπ., χρ. στ., εἰκόνι χαλκέαι, προεδρίαι ἐν τοῖς ἀγῶσι, σιτήσει ἐν ἱεροθυτείωι*: I. G. XII I 846 cf. n. 85, Car. Ath. M. XV 334. *ἐπ., χρ. στ. ἀριστείωι καὶ εἰκόνι χαλκέαι*: Car. H. Sz. 29, I. *ἐπ., χρ. στ. καὶ εἰκόνι γραπτῇ καὶ ἄλλῃ*: Car. B. C. H. XIV 625. *ἐπ., [προξενίᾳ καὶ] εἰκόνι χαλκέ[ᾳ καὶ προεδρίᾳ] ἐν τοῖς ἀγῶσι . . . ἐν τῷ [θεάτρῳ], ἀναγορεῦσι [δὲ ἐν ἁπαίσαισ]ι ταῖς πανα[γυριέσσι]*: I. G. XII II 220.

προξενίαι: Mys. Syll. 291, *καὶ πολιτείαι* ib.

στεφάνωι: Car. B. C. H. IV 402 n. 14.

δάφνης στεφάνωι: Mys. Syll. 291, *θαλλοῦ στεφάνωι ἐς τὸν ἀεὶ χρόνον*: I. G. XII 1 156. *[χρυσέοισι στεφά]νοισι*: I. G. XII II 518. *χρυσῷ στεφάνῳ*: I. G. II 1219 c, XII III 1114, XII v 1 59. 277, Jh. ö. arch. Inst. IX Beibl. 86, P. H. 344, C. I. G. II 2221 c. *χρυσῷ στεφάνω διὰ γένους*: Lyd. 6, Sitzgsb. Brl. 94, p. 900. *[στεφάνωι ἀρισ]τείωι ἀπὸ χρυσ[ῶν]*: I. G. XII III 1113. *τῆς ἀριστοπολιτείας στεφάνῳ*: Ol. 465.

χρυσῶι στεφάνωι καὶ θεωροδοκίαι τοῦ Διός: Mys. Syll. 291. στεφάνωι καὶ εἰκόνι: Car. B. C. H. IV 397 n. 4. χρ. στ. καὶ εἰκόνι χαλκέαι: I. G. XII iii 101. Perg. 459. Lyc. Le B. W. V 1248. 90. B. C. H. X 60/62 n. 13/15, XV 551. Reis. Lyc. 9 n. 14. στεφάνῳ χρυσέῳ ἀπὸ χρυσῶν ν' καὶ εἰκόνι χαλκῆι P. H. 409. στ. χρ. καὶ ἰκόνι χρυσέῃ: P. H. 73. χρ. στ., προεδρίᾳ ἐν τοῖς ἀγῶσι, εἰκόνι χαλκέαι: I. G. XII iii 214. χρυσῶι στεφάνωι καὶ εἰκόνι μαρμαρίνηι καὶ προεδρίαι ἐν τοῖς ἀγῶσιν καὶ σιτήσ[ει] ἐν πρυτανείωι: I. G. XII v 1 281. χρυσῶι στεφάνωι ἀριστείωι καὶ εἰκόνι χαλκῆι καὶ προεδρίαι ἐν τοῖς ἀγῶσιν καὶ σιτήσει ἐν πρυτανείωι: I. G. XII v 1 274. 89. χρ. στ., [εἰκόνι] γραπτῇ, προεδ[ρίᾳ ἐν τοῖς] ἀγῶσιν, σιτή[σει δημοσίᾳ]: Car. Le B. W. V 1595. χρ. στ. καὶ εἰκόνι χαλκῇ καὶ ἄλλῃ γραπτῇ τελε[ίᾳ κ]αὶ ἀγάλματ[ι μαρμ]αρίνῳ: Lyd. Μουσ. 84/85 p. 50, B. C. H. X 225 n. 7. χρυσῷ στεφάνῳ καὶ εἰκόνι χαλκῇ καὶ εἰκόνι γραπτῇ ἐπιχρύσῳ: Lyc. Or. Gr. 571. στ. χρ. καὶ ε[ἰκ]όν[ι] γραπτῇ καὶ εἰκόνι γραπτῇ τελείᾳ καὶ εἰκόνι χα[λκ]ῇ καὶ ἀγάλματι μαρμαρίνῳ κ. εἰκόνι χρυσῇ: Lyd. C. I. G. II 3085. χρ. στ. καὶ εἰκόνι καὶ ἄλλῃ μαρμαρίνῃ: Car. B. C. H. XIV 102. [στεφάνωι ἀρι]στείωι, ἀνδριάντι [καὶ προεδρί]αι ἐν τοῖς ἀγῶσιν: Car. B. C. H. XIV 365. χρυσῷ στ[εφάν]ῳ ἀριστείῳ καὶ εἰκόνι γραπτῇ [καὶ] σει[τήσει] ἐν πρυτανείῳ καὶ ὧν οἱ π[άρος] τετειμημένοι πάντες μετε[ῖχον] καὶ προεδρίᾳ καὶ ἀναγορεύσει τοῖς τιθεμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου ἀγῶσιν: Kal. Lyc. p. 17 n. 5.

στήλῃ καὶ στεφάνῳ ἀνθίνῳ καὶ προεδρίᾳ διὰ γένους: Lyd. Μουσ. 84/85 p. 51.

τελαμῶνι καὶ εἰκόσιν καὶ προεδρίαι καὶ κατευχῇ διὰ βίου: Bith. B. C. H. XXIV 415 n. 112.

τειμαῖς,[13]) ταῖς ἀρίσταις: Phr. B. C. H. XVII 303.

ταῖς τε ἄλλαις τιμαῖς καὶ χρυσέῳ ἀριστείῳ στεφάνῳ: Magn. 139. ταῖς μεγίσταις καὶ ἐξαιρέτοις τειμαῖς: Car. B. C. H. XII 86. ταῖς μεγίσταις [καὶ ἐπ]ιφανεστάταις τειμαῖς: Car. B. C. H. XIII 38.

ταῖς καλλίσταις sive μεγίσταις τιμαῖς: Trall. B. C. H. XI 318 n. 4, XXVIII 79. Car. ib. X 307 n. 2, IX 74 n. 4,

XVI 443 n. 93. Le B.W. V 1608. J. H. St. XVII 397. 400 n. 7. C. I. G. II 2766. 70.

ταῖς διην[ε]κέσιν κατ᾽ ἔτος τειμαῖς: Lyc. Le B. W. V 1336.

Quibus vocabulis ad pristina elementa adiectis forma titulorum honorificorum in dies magis crescit. ut tituli verbosiores exsistant velut Car. B.C.H. XV 546 *ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτίμησεν Μενύταν Μ᾽, φύσει δὲ Ἑρμογένους, χρυσῷ στεφάνῳ, εἰκόνι γραπτῇ, εἰκόνι χαλκῇ, εἰκόνι χρυσῇ, ἀγάλματι μαρμαρίνῳ ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ τῆς κατὰ β[ίον εὐτ]αξίας τε καὶ σωφροσύνης* et I. G. XII 1 850 demostrant: *Λίνδιοι ἐτείμασαν Ἑκατοῦν Κλευκράτευς, [γ]υναῖκα δὲ Εὐπ[όρ]θμου Βασιλείδευς ἐ[παί]νωι, χρυσέωι στεφάνωι καὶ [ε]ἰκόνι χαλκέᾳ — δεδώκαντι δὲ αὐτᾷ [κ]αὶ ἀναγόρευσιν τᾶνδε τᾶν τιμ[ᾶν εἰς τ]ὸν ἀεὶ χρόνον ἐν ταῖς παν[αγ]ύρεσ[ι] καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτὸν αἷ[ς] τίθεντι Λίνδιοι — [εὐ]σεβείας ἕνεκα τᾶς ποτὶ τοὺς θεοὺς καὶ ἀρ[ε]τᾶς καὶ εὐνοίας καὶ φιλοδοξίας ἃν ἔχουσα διατελεῖ εἰς τὸ π[λῆ]θος τὸ Λινδίων.* Qua forma, quae praecipue in titulis Lindiis invenitur, praeterea propius accedunt ad similitudinem earum inscriptionum, quae potissimum Delphis Deli Dodonae, in Epiro exsistunt, ut in titulo apud Pomtowium [Jahrb. f. klass. Philol. 153 (1896) p. 614] commemorato: *Δελφοὶ ἔδωκαν Δεινίππωι Δεινέλου Μεσσανίωι ἐξ Ἰθώμας, αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις, προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων. ἄρχοντος Ἀρχετίμου, βουλευόντων τ. δ.* vel Mys. Syll. 103 *Ἠλεῖς ἔδοσαν Μενελάωι Ἀρραβαίου Ἀθηναίωι, εὐεργέτηι γενομένωι αὐτῶν καὶ περὶ τὴν ἐλευθερίαν ἀνδρὶ ἀγαθῶι γενομένωι [προ]ξενίαν καὶ εὐεργεσίαν* (cf. Syll. 488. 913. 17. 20. B. C. H. V et VI, XVIII 98. C. I. G. I 1691. 92, II 2053 c. I. G. IX 2 60). Hoc genus plerumque in corporibus inscriptionum inter decreta referri solet, sed id iniuria fieri iam inde apparet, quod in his „decretis" nihil decernitur, sed ut in ceteris titulis honorariis decretum in verbum contra contractum peragitur. Quam simillimum insuper titulis honorariis sit, quattuor exemplis utriusque generis, quae supra attuli, me probavisse puto, quamobrem, ut rectius in numerum titulorum ascriberentur, suaserim. Quos titulos cum singularem et perveterem speciem honorariorum praebere ex eo, quod multo prius quam in aliis indicia temporis (*ἄρχοντος, βουλευόντων*) et bona omina (*θεός, ἀγαθῇ τύχῃ*)

exsistunt, appareat, hoc genus medio inter decreta et titulos nomine nuncupandum est.

Ut autem in decretis non solum, qua quis ratione honorandus, sed etiam ubi honos ponendus esset, indicabatur, ita in titulos cum illo etiam hic mos edendi

quo loco titulus ponebatur[14])

quasi transgressus est:

I. G. III 638: παρὰ προμάχῳ Παλλάδι Κεκροπί[ης].
654: ἐν τῷ [ναῷ τ]ῶν Σεβαστῶν.
701: εἶσε θεαῖν ἐν ζαθεοῖσιν [δαπέδοισιν].
720: εἰς Δήμητρος.
822: ἐν Μητρῴῳ.
1171: παρέστησα τῷ ἰδίῳ κοσμητῇ Ῥ. Ἐ.

ἐφ. ἀρχ. 83, 20 n. 4: καταξιώσασα τῆς ἐν Ἐλευσῖνι στάσεως.
83, 142 n. 15: παρὰ Δηοῖ.
94, 210 n. 35: παρὰ ταῖς θεαῖς.

I. G. IV 1604: εἰν Ἐφύρῃ Πιρηνίδος ἄγχι ῥεέθρων τῇδε.
VII 1855: Μουσῶν παρὰ ναὸν Περμησσεῖο πέλας ζαθέου.
2510: παρὰ τῷ Ἐλευθερίῳ Διὶ καὶ τῇ Ὁμονοίᾳ τῶν Ἑλλήνων.
IX 1 218: Διονύσου ἐν τεμένει.
XII III 1119: παρὰ τῇ ἑστίᾳ τὸν ἑστιοῦχον.

Chios. C. I. G. II 2221: ἐν Ὁμηρείῳ γυμνασίῳ.

P. H. Cos 344: παρὰ τὰν καθειδρυμέναν [εἰ]κόνα τοῦ Σεβαστοῦ.

Thrac. Arch. ep. M. XVII 188 n. 15: ἐν ἐμπορίῳ Ν[ικο(πολιτῶν).

Lyd. B. C. H. X 406 n. 9: ἐν τοῖς ἐπισημοτάτοις τῆς πόλεως τόποις.
XIX 555: ἐν τῇ ἀδελφῇ πόλει.
C. I. G. II 3201: ἐν τῷ ἱερῷ (cf. Larfeld, Handbuch I 193).

Aphrodisias Rev. ét. Gr. 1906, p. 110 n. 38: ἐν τῇ ἑαυτῶν μητροπόλει.

I. G. XIV 1107: ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ.

Paucitatem (22) horum titulorum, in quibus locus hoc modo nominatus est, nobis pro summa a me conquisitorum (ca. 2000) aestimantibus, praesertim cum circiter dimidium illorum viginti duorum metrici sint tituli, liquido apparet, locum, quo tituli ponebantur, raro in his commemoratum esse. Neque necessarium erat, cum tituli a senatu dedicati in foro publicisque

locis, a corporibus societatibusque autem in finibus eorum ponerentur. Quotiens societates corporaque titulos in foro poni volebant, publicam veniam petiverunt, id quod vocabulis *ἐπι-* sive *συνεπιψηφισαμένης τῆς βουλῆς* (cf. Ol. 451. 58—60. 72. 91 saep.) loco ipso non commemorato additum est. Nominatur autem hic locus uno in titulo (Amastris C. I. G. III Add. 4150 b): *ψαφισαμένας τᾶς πατρίδος Ἀμάστριος ἐν τῷ προγονικῷ θεάτρῳ τεθῆμεν ἀνδριάντα*:, cum in titulis Gal. (C. I. G. III 4019 et 32) vocabulis *τοῦ τόπου δοθέντος ὑπὸ τῆς λαμπροτάτης βουλῆς* et I. G. ad r. R. p. I 930 (Cirta) circuitu *τόπος ἐδόθη ψηφίσματι βουλῆς* generatim significetur. Titulos denique, in quibus *τοῖς θεοῖς, Ἀθηναῖ κτλ.* additum erat, sacris locis collocatos esse perspicuum est, qua de re, quae quidem ad Atheniensium iconicas statuas pertineant, iam Stenersen l. c. exposuit.

Caput tertium.

Postquam in prioribus capitibus compluries honorificorum et votivorum titulorum affinitatem praestrinximus, postremo nobis quaerendum est, quid sit statuendum de necessitudine, quae intercedat

inter honoraria et decreta et titulos.

Utraque genera inter se conexa aptaque esse praeter vocabula *ψηφισαμένης τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, φ. β.* alia, quae, quoad haec ad privatos titulos pertineant, in alio capite enumeravi. tituli[15]) qui Graece vocabulo *προξενίαι* dicuntur, imprimis autem indicant hi: I. G. XII III 274 *ἡ πατρὶς ἐτείμησεν καθὼς τὰ γενόμενα ψηφίσματα περιέχει* (cf. Lyd. B. C. H. XI 400), Epir. B. C. H. XXXI 39 *τὸ συνέδριον Φωτικησίων — ψηφ(ίσματι)*, Phr. B. C. H. XVII 252 n. 28 et 29 *καθὼς τὸ δοθὲν αὐτῷ ψήφισμα μαρτυρεῖ*, Car. B. C. H. XXIV 343 n. 9 *ὁ δῆμος ἐτείμησεν κατὰ τὰ προεψηφισμένα*, XII 86 *περὶ πάντων ἐστὶν ψηφίσματα*, Pis. Le B. W. V 1221 ... *ἐτείμησεν [τῷ ὑπογεγραμμένῳ ψηφίσματι*. Hic ut iam ex contextu intelligitur, in initio titulus honorarius est, quem decretum ipsum sequitur, quo rursus alter titulus honorarius Troilo decernitur. Saepius autem fit, ut lapides inveniantur, in quibus et decretum, quo cui honoris causa statua decreta atque forma tituli incidendi destinata est, et hunc ipsum in capite decreti esse videmus. Cuius generis inscriptiones honorariae sunt, ut nonnulla exempla proferam, I. G. IV 935: ... *καὶ ἀναστῆσαι αὐτοῦ χαλκᾶς εἰκόνας ἐν ... ἐπιγρα[φὴν ἐχούσας »Ἀχαιοὶ καὶ Βοιωτοὶ καὶ Φω]κεῖς καὶ Εὐβοεῖς καὶ Λοκροὶ καὶ Δωριεῖς Τίτον Στατείλιον Τιμοκράτη [γραμματέα αὐτῶν γεν]όμενον ἀρετῆς ἕνεκα«*, qui titulus (cf. 934) huic decreto in eodem lapide superscriptus erat. Non aliter titulus 936: *Ἀθηναίων ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ τῶν ἑξακισχιλίων καὶ ὁ δῆμος Τίτον Στατείλιον Σ*

υἱὸν Τειμοκράτους Λαμπρίαν, ἥρωα superscriptus erat decretis 937 (*ἀναθεῖν[αι] δὲ καὶ ἀνδριάντας αὐτοῦ ἐν . . . τὴν ἐπιγραφὴν ἔχοντας* eandem quam ille titulus habet) et 938 „ubi culpa lapicidae Epidaurii tritissimum *ἀρετῆς ἕνεκεν* pro *ἥρωα* exaratum est“. Ut cetera exempla praetermittam, quae in libelli mei, quem „Griechische Ehreninschriften“ inscripsi, epilogo invenies, inscriptionem Syll. 686 (cf. Ol. 54 55) commemoro, in cuius lapide *Ἠλείων ψήφισμα* continetur, quod his verbis terminatur: *τετειμῆσθαι δὲ Ῥοῦφον πολιτείᾳ καὶ ἐπιτραπῆναι αὐτῷ ἀναθεῖναι ἀνδριάντα ἐπὶ τῆς Ὀλυμπίας ἐπιγραφὴν ἔχοντα τὴν προγεγραμμένην*, quae ita se habet: *Ὁ νεωκόρος Σμυρναίων δῆμος Τιβέριον Κλαύδιον Ῥοῦφον, τὸν ἑαυτοῦ πολείτην, ἄνδρα πλειστονείκην κτλ. ἐτείμησεν ἐκ τῶν ἰδίων, καθὼς καὶ Ἠλεῖοι.*

Quae cum inscriptio honoraria ineuntis II. s. p. Chr. n. sit, ceterae huius generis omnes ante aetatem Romanam positae sunt, plurimae c. 200 ante Chr. n. Tum ergo magistratus et destiterunt decreta honoraria incidere et pro iis minores titulos inducere voluerunt. Ut semper in novis rebus incipientibus fit, pristina inveterant atque cum novis commiscentur. Ita discrepantiam voluntatis et facti, quod, quamquam in lapide titulum solum incidi decreto iussum erat, tamen hoc ipsum iterum saepius una cum titulo incidebatur, enodare velim. Titulos autem ex aetate Romana vicem decretorum honorificorum in dies magis gessisse, cum horum imminutio tum titulorum progressio incrementumque demonstrant: Per decem saecula, a V. s. a. Chr. n. ad V. p. Chr. n., titulus honorarius e principali votivo (*ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα ἀνέθηκεν*), cum vocabula ut *εἰκόνι καὶ στεφάνῳ*, indicia, quo loco, quo tempore tituli positi sunt, alia, quae in aliis capitibus disceptavi, ex decretis in titulos translata accederent, ipse decretorum vice functus, decretum factus est contractum.

Adnotationes.

1) Uncis inclusi, quas per notas postea regionum nomina scripsi et quem titulum tempore ultimum (*u.*), quem proximum (*pr.*) earum designavi.

2) Omissum quidem verbum quanti illius altercationis intererat, quae anno 1896 de tiara Saitaphernis adulterina probanda Furtwaenglero cum Foucartio et Holleauxio fuerit, alio in capite plura dicentur.

3) Quae cum ita sint, honorarios titulos e dedicatoriis sive votivis esse profectos ratiocinari audeo (cf. adn. 5). Quam autem paulatim atque simpliciter id factum est, haec exempla utriusque generis participa demonstrant: I. G. VII 1831 (IV. a.) *Ἀρχίας Θρασυμάχιος, Ϝαναξαρέτα Χαρμίδαο, Θρασύμαχον Χαρμίδαο τοῖς θεοῖς ἀνέθεαν.* B. C. H. X 486 n. 1 (II./I. a.) *Ὑπὲρ Χρυσίππου Ἀ. Ρ. γενομένου ἁγεμόνος ἀμίσθου ἐπί τε Ἀρτούβων καὶ Παραβλείας καὶ στρατευσαμένου ἐν ταῖς καταφράκτοις ναυσὶν τὸ κοινὸν τὸ Ταρμιανῶν εὐνοίας ἕνεκα τᾶς εἰς αὑτὸν θεοῖς.* I. G. XII III 6 (fin. I. a.) *[Τ]ὸ κοινὸν Σαμοθρᾳκι[α]στᾶν κτλ. ὑπὲρ Ε[ὐ]φροσύνο[υ] Ἰδυμέως μετοίκου [εὐ]εργέτα [τ]οῦ κοινοῦ· ἐπαιν[εῖ] καὶ στεφανοῖ χρ[υσέ]ῳ στεφάνῳ [ἀρε]τᾶς ἕνεκα καὶ [εὐ]νοίας . . . θεοῖς.* Arch. ep. M. XII 189 *ἡ πόλις καὶ οἱ συμπραγματευόμενοι Ῥωμαῖοι Πετρωνίαν Α. Π. Β. Θ. τιμῶντες θεοῖς.* I. G. XII III 1115 cf. XII I 93, 851, praeterea tituli Sp. C. I. G. I 1318: . . . *εὐχαριστοῦντες τοῖς θεοῖς καὶ αἰτούμενοι τὰ ἀγαθὰ τῷ οἴκῳ.* Lyd. Le B. W. V 108 (Teos.): *[ἐ]τ[είμησ]εν εὐχομένη τοιούτους εἰσαεὶ ἑαυτῇ τε καὶ τῇ πατρίδι ἄνδρας γενέσθαι.* Sitzgsb. Brl. 1888 II p. 876 n. 27 (Amastris): *ὁ δῆμος μαρτυρεῖ Παρμενίσκῳ καὶ Φαρνάκῃ κτλ. καὶ εὔχεται Διὶ Στρατηγῷ καὶ Ἥρᾳ τοῖς πατρίοις θεοῖς καὶ προεστῶσιν τῆς πόλεως, τοιούτους κτλ.*, denique mirus, cum suo genere sit singularis, titulus (Minoa, I. G. XII VII 266)

Ἀνάθημα. Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μᾶρκον Ἀντωνεῖνον κτλ. ἡ φιλοσέβαστος Μειωνητῶν βουλὴ ἐκ τῶν ἰδίων, ἐπιμεληθέντος κτλ. Adicientibus nobis exemplum Perg. 59, quo et imago regis cuiusdam et ara dedicatur, quaeque perinde ac Fraenkel sensit Cesnola ad Cyp. 1 his verbis adnotans „statue dedicated to Aphrodite in honour of their daugther“, satis quam duo genera conexa aptaque sint, illustrari videtur. Quantopere autem II. s. post Chr. rursus tituli votivi quidam honorificorum formam induant e his titulis votivis liquido apparet: I. G. XII v 1 44 *ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀπόλλωνα Τοξότην κατὰ χρησμὸν διὰ πρυτάνεως Κ. Κορ. Πρόκλου Ἡρακλέωνος ἐκ τῶν τῆς πόλεως προσόδων.* B. C. H. XXIV 342 n. 6 *τὸν πάτριον μέγαν θεὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα ὁ δῆμος ὁ Τερμησσέων τῶν πρὸς Οἰνοάνδοις, ἀγωνοθετοῦντος κτλ.*, una quibuscum titulum III. s. p. Chr. n. (Or. Gr. 446 cf. Le B. W. V 1001, C. I. G. III 3849) commemorandum esse censeo: *Ἀγαθῇ τύχῃ. Ὁ δῆμος ὁ Μυσῶν Ἀββαειτῶν ἐ[τίμησ]εν τὸν προπάτορα* (i. e., ut Dittenberger adnotat, „heros, a quo gentis origo repetebatur“, cf. Plat. leg. V 726) *Χρύσην* („Priami socium“ Le B. W.).

Quamquam certe, quo modo tituli honorarii ex votivis profecti sint, terminari non potest, tamen suadentibus Cois quibusdam titulis quasi ordinis imaginem cogitatione fingam:

I *ὑπὲρ τοῦ δεῖνος ὑγείας τοῖς θεοῖς ἀνατιθέναι βωμόν* (cf. Hg. p. 198, ib. n. 26. P. H. 84—96.).

II *ὑπὲρ τοῦ δεῖνος — τοῖς θεοῖς ἀνατιθέναι βωμόν* (cf. 417 *στάλαν*).

III *ὑπὲρ τοῦ δεῖνος — τοῖς θεοῖς (ἀνατιθέναι)* — (cf. B. C. H. X 486 n. 1).

IV — *τοῦ δεῖνος εἰκόνα — τοῖς θεοῖς (ἀνατιθέναι)* (cf. B. C. H. XV 547 n. 13. 15).

V *τὸν δεῖνα τοῖς θεοῖς (ἀνατιθέναι)*, saepe.

VI *τὸν δεῖνα τιμᾶν.*

4) Dittenberger adnotat: „Auffällig ist die Weiheformel *θεοῖς* statt der sonst in olympischen Ehreninschriften üblichen *Διὶ Ὀλυμπίῳ*. Sollte dieselbe etwa daher kommen, dass die Achäer dem Q. Ancharius eine Reihe von Statuen an verschiedenen Orten Griechenlands gewidmet hatten, die in einer Fabrik mit der gleichen, für alle Stellen passenden Dedikationsformel be- und hergestellt wurden?“

5) Cui verbo iam ex eo, quod cum dei cuiusdam nomine saepe coniungebatur, propriam et principalem vim subesse, ut Latinis verbis dedicare vel consecrare reddamus, bene intellegimus. Tum autem vis paulatim fugit, ita ut sinceram statuendi vel collocandi habeat. Quamquam, quo tempore hoc evenerit, certum inveniri non potest, certe primo saeculo p. Chr. vergente factum esse puto, cum eo tempore

1. formulae *θεοῖς* et *ἀνατιθέναι θεοῖς* esse desinant,
2. tituli forma *»ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν τὸν δεῖνα — ἀναθέντος τὰς τειμὰς τοῦ δεῖνος«* incipiat, in quibus titulis *ἀνατιθέναι* certe pro „collocare“ est,
3. tum pro verbo *ἀνατιθέναι* saepe verbum *ἀνιστάναι* esse soleat.

Quotiens autem titulus sacro loco ponebatur, totiens eum simul deis dedicatum esse consentaneum est.

6) Ad ins. I. G. XII III 526—29: in titulo 528 i. e. in tabula septima exactius verbum *ἐτείμησεν* est, cum in ceteris tabulis *ἀνέστησεν τειμῆς ἕνεκεν* inveniatur. Hoc loco etiam commemorandi sunt tituli Syr. (Le B. W. V 2596) *τὸν ἀνδρ[ιάντα ἀ]νέστησαν εἰς τειμὴν [αὐτοῦ]* et Isaur. (Rev. arch. 1907 p. 364): *ἔστησαν τειμὴν Ἰττέα . . . καὶ Σατεῖραν.*

7) Etiam in Lyc. tit. (Améric. journ. of arch. IV p. 18) verbum *ἀνιστάναι* supplendum esse censeo.

8) In titulis locorum sacrorum ut Delphorum, Deli, Olympiae, ubi unus titulus (Ol. 55 [II. p.]) a Smyrnaeis positus invenitur, Cypri et Spartae, Argolidis, Boeotiae, Thessaliae, Phocidis verbum *τιμᾶν* omnino non invenitur. In nonnullis Argivis titulis quamquam (I. G. IV 585. 92. 673. 703. 1426) *ἐτίμασεν* suppletum est, tamen tollendum est, cum non aliis titulis affirmetur.

9) Parcissime titulum honorarium passiva constructione invenimus: Lyc. I. G. ad r. R. p. III 371: *ἐτειμήθη.*

10) Veterem diremptionem obtentam esse videmus velut in titulo I. G. XII III 1114 *στεφανοῦν χρυσῶι στεφάνωι καὶ τιμᾶν εἰκόνι χαλκέαι.*

11) Alii tituli parum accurata conceptione notabiles inveniuntur Ol. 464 et 941 (cf. adn. 15).

12) Confer titulum in decreto honorario (Iasi, B. C. H. XI 217 n. 9) iussum: . . . *ἐπιγραφῆναι »ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τὴν εἰκόνα Γ. Ἰουλίου Καπίτωνος παιδονομήσαντος.«*

13) Quae omnia exempla, praecipue haec
ταῖς πρώταις τιμαῖς: Car. C. I. G. II 2814, Le B. W. V 505. 1602. 1602a, Pis. Le B. W. V 1232.
ταῖς δευτέραις τειμαῖς: Pis. Le B. W. V 1222.
τρίταις τιμαῖς: P. H. 409, Lyc. B. C. H. X 54, cum titulus I. G. XII III s 1408 *τιμᾶν τὸ β'*.
Car. B. C. H. V 183 n. 5, X 307 n. 2, Pet. Lyc. p. 45 n. 82 *τιμᾶν πάλιν*, item Car. Rev. ét. gr. 1906 p. 143 n. 75: *πόλις δευτέρη*, cui titulo Car. C. I. G. II 2804 *τὸ τρίτον* respondet. Praetera etiam I. G. XII III 498, Lanckor. Pamph. II n. 86: *τιμᾶν τὸ τρίτον*. Lanckor. Pamph. II n. 85: *τὸ ἑκτόν*. I. G. XII v 1 274 *τὸ ἕβδομον* (cf. XII III 212, Lyc. I. G. ad r. R. p. III 381, Hier. 32) conferentes ratum ordinem gradus in honorando fuisse debemus colligere, id quod vocabulis *ἐκ τοῦ νόμου* (I. G. XII III 215. 219, Ol. 486, Sp. C. I. G. I 1343. 52, Le B. W. V 505, Car. B. C. H. XI 306) et Car. titulo C. I. G. II 2699 *ταῖς τιμαῖς ταῖς ὑπαρχούσαις τῷ συστήματι ἡμῶν* magis confirmatur (cf. Francotte, La législation athénienne sur les distinctions honorifiques, Louvain MDCCCC, p. 54). Si igitur *τὸ σύστημα* Latine „ordo“ est, summum ordinem omnibus corporibus, sin „corpus“, aliis corporibus alios ordines gradusque honorandi fuisse efficitur. Asianis quidem in nonnullis civitatibus diversos gradus honorum esse distinctos G. Hirschfeld (Zeitschr. f. öst. Gymn. XXXIII [1882] p. 164 adn. 3) affirmat atque O. Liermann (Analecta epigraphica et agonistica, Diss. Hal. 1889, p. 22) sex gradus exemplis nixus affert. Quorum graduum numerum fuisse maiorem ille titulus I. G. XII v 1 274 docet perinde atque cetera exempla, quae supra attuli, hos gradus non solum in Asianis civitatibus, sed etiam in insulis inveniri demonstrant, cum in Graecia continente non fuisse propter pauca simpliciaque exempla mihi videantur.

14) Confer de hac re etiam E. Kuhnert, Statue und Art in ihrem Verhältnis bei den Griechen (Jahrb. f. klass. Philol. XIV, Suppl. [1885] p. 245 sq.) et L. B. Stenersen, De historia variisque generibus statuarum iconicarum apud Athenienses, Diss. Christianiae MDCCCLXXVII.

15) Ut Syll. 741: [τ]ὸ κοινὸν ἐρανιστᾶν τῶν [συν]αδωνιαζόντων ἐτίμασε [Τελέ]σταν Τελέσωνος Κασαρῆ εὐεργέταν ἀτελείαι πάσαι· εἶμεν δ[ὲ] αὐτὸν καὶ ἀσύμβολον καὶ [σ]τε[φανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνωι καθ' ἕκαστα Ἀδώνια καὶ ἀνακαρύσσεσθαι, neglecta forma titulorum Ol. n. 464 Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἔδοξε τῇ βουλῇ τῇ Ὀλυμπικῇ Φλάβιος Φύλαξ Ἀ.' Θεσσαλὸς σοφιστὴς Θεσσαλῶν σύνεδρος κτλ., n. 941 Διὶ Ὀλυμπίῳ Κλ. Βαιβίαν Βαιβιανὴν . . . ἐ[πὶ] σεμνότητι βίου καὶ σωφροσύνῃ ἐν ἱερείας σχήματι ἐψηφίσατο.

Cum … mihi
permissum s… rem,
libelli[16]) qui… axi-
milianum Nie…

16) Griechische … Niemeyer, 1908

Curriculum vitae.

Natus sum Guntherus Ludovicus Alexander Gerlach mensis Martii die 22. a. 1882 in vico Megalopolitanorum, cui nomen est Gnevsdorf, patre Ernesto, matre Anna e gente de Seehausen, quorum adhuc superstitum fruor amore. Fidei addictus sum evangelicae. Litterarum elementis initiatus et Donati arte a patre, qui anno 1883 in vicum Proseken transmigraverat, instructus inde ab anno 1891 gymnasium urbis Wismariensis, quod Ludovicus Bolle gubernat, adii. Maturitatis testimonium aestate anni 1901 adeptus postquam per ter senos menses Sedini stipendia merui, vere anni 1903 Rostochii in numerum civium academicorum receptus sum, studiis et philologicis et archaeologicis et historicis operam navaturus.

Rostochii, Halis Saxonum, Monachiae me docuerunt viri doctissimi: Bloch, Erhardt, Golther, Kalbfleisch (nunc Marpurgensis), Kern (nunc Halensis), G. Koerte (nunc Gottingensis), Kolbe, Lueders, Plasberg, Schirrmacher (†), Watzinger Rostochienses; Blass et Dittenberger, nuper mortui, quorum erga me meritorum memoriam nulla umquam delebit oblivio, Bechtel, Berger (nunc Francofurtensis ad M.), Conrad, Ebbinghaus, Fries, Niese, Robert, H. Schwarz, Wilcken (nunc Lipsiensis), Wissowa Halenses; Crusius, Furtwaengler (†) et Riggauer (†), quorum uterque litteris praemature ereptus me beneficiis in perpetuum devinxit, Voll, Vollmer, Weyman Monacenses.

Quibus praeceptoribus omnibus gratiam semper habebo quam maximam, imprimis autem Ottoni Kernio, qui ad has quaestiones parandas me non modo incitavit, sed etiam summo consilio adiuvit.